

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

DUPA TREI ANI

Buletinul lucrărilor agricole a înregistrat de pe acum în cuprinsul său primele însămînțări în regiunile de șes. Mărțișorul nu dezmințe. A dat colțul ierbii și cimpul se umple de oameni, pe nesimțite intrând în ritmul intens al campaniei de primăvară.

Acest final de mărțișor cuprinde încă un aspect asupra căruia merită să stăruim. Se încheie una din activitățile de seamă desfășurate de-a lungul iernii în satele noastre. În sălile în care săptămână de săptămână s-au așezat în bănci, cu caietele de note deschise pe pupitru, atenți la prelegerea specialistului, cursanții tuturor formelor de învățămînt agrozootehnic de masă condensează în seminarii recapitulative bilanțul celor însușite.

Cifrele sînt impresionante. Aproape un milion de cursanți, în 29 000 cercuri, ceea ce demonstrează, fără comentarii, afluența fără precedent a solicitanților la această formă de învățămînt. Dotate cu planșe, mulaje, pliante, diafilme, înzestrate cu manuale anume redactate, cursurile cu durată de trei ani, împărțite pe diverse ramuri de producție, s-au bucurat de sprijinul nemijlocit al cadrelor de tehnicieni și ingineri, al consilierilor de conducere din cooperativele agricole de producție, înscriindu-se în doborîndul unuia din cele mai substanțiale succese ale perioadei de iarnă. Și este firesc să fie așa. În cel de-al treilea an de la înființare, această formă — cea mai adecvată asimilării cunoștințelor trebuincioase practicii imediate — și-a făurit o bună tradiție mereu îmbogățită.

În orice parte a cîmpiei dunărene ne-am afla, în aceste zile la Băilești — în inima Olteniei, la Hotarele, sau Ion Roată, în Cobadin sau sub tîmpla dealurilor domoale ale Moldovei, dacă am poposi în Luncani, în plină cîmpie ardeleană sau în Banat, am asista pretutindeni la acest final aparent simplu și fără nimic spectaculos. Emoția trebuie însă căutată mai adînc. O vom întîlni desigur la Pietroșani — Ploiești, unde Marin Bran sau Nicolae Călin, cooperatori fruntași, se dovedesc fruntași și în învățămînt. Stăruitori, meticuloși cum numai școlarii de vîrstă lor pot fi, au urmat trei ani la rînd cursurile. Bilanțul încheiat de ei are așadar o semnificație aparte. Aceeași semnificație o are și prezența la seminarul recapitulativ a mecanizatorului Vasile Dima, șef de brigadă la S.M.T. Bărcănești. De 15 ani lucrează pe tractor. Se părea că mașina și ogorul pe care l-a brăzdat de-a lungul și de-a latul nu mai ascund secrete pentru el. Totuși, urmînd an de an cursurile, a dobîndit o perspectivă mai cuprinzătoare a rostului muncii lui. Desigur că, la fel cu grădinarul Nicolae Călin, și-a apropiat tainele științei, s-a familiarizat cu cartea, simte nevoia unor consultări documentate. În trei ani de zile au asimilat elementele de bază ale științei agricole, s-a trezit într-înșii nevoia de a urma prin lectură și practică linia unei desăvîrșiri ale acestor cunoștințe.

În acest mărțișor se vor distribui primele carnele de absolvenți ai cursurilor agrozootehnice cu durată de trei ani. E o dată memorabilă, vrednică de a fi înscrisă în cartea fiecărei cooperative agricole de producție. Între copertile acestor carnele stă cuprinsă o muncă de imens folos atît pentru cooperativa agricolă cit și pentru cursant. Semnificația lor e revelatoare. Îmi aduce aminte, ca de atîtea ori cînd am prilejul să asist la asemenea evenimente memorabile nu numai prin ineditul lor, de necontenitele surprize cu care te întîmpină satul românesc la fiecare nouă revedere cu el. O livadă tînră pe-un deal, cunoscut ca sterp dinainte, canale de irigație ca niște nervuri geometrice desenate pe o fostă mlaștină, înecată în stuf și mărăcini, un record pe o perioadă de lactație, conțin în ele și aceste săptămîni de larnă cînd oamenii învață, iar copertile certificatelor de absolvire — fără îndoială — cuprind la rîndul lor, de pe acum, succesele din viitor înscrise direct în peisajul satului contemporan.

STEFAN LUCA

Pe ogoarele cooperativei agricole de producție din comuna Ion Roată, raionul Urziceni, însămînțările etapei a I-a sînt pe terminate. Ing. Nicolae Păun, președintele cooperativei agricole de producție, discută cu mecanizatorul Iosif Gheorghe despre mersul lucrărilor.

În pagina a 2-a

Opinii despre formația
de teatru

În pagina a 3-a

Femeile din Mătăsaru

În pagina a 4-a

Însemnări vechi și noi

În pagina a 5-a

Într-o noapte a primă-
verii

În pagina a 6-a

Noi pași în cucerirea
cosmosului

Fenomene cerești
în 1965

OPINIILE despre FORMAȚIA DE TEATRU

Formația de teatru a cooperativei agricole din Sintana, regiunea Crișana, repetă sub îndrumarea prof. Ion Iordăchescu.

În comuna Sintana există trei formații de teatru, dintre care una în limba germană. Acest fapt nu neagă principiul: mai bine una și bună, deoarece condițiile locale — întinderea comunei, viața culturală bogată, numărul mare de artiști amatori — au creat posibilitatea sau mai bine spus au impus necesitatea înființării mai multor formații, având fiecare un instructor și un grup de interpreți. Dintre acestea, cea mai bine încheagată, este echipa condusă de profesorul Ion Iordăchescu, de două ori finalistă la Festivalurile de teatru I. L. Caragiale.

Acum, la începutul celei de-a patra ediții a Festivalului, i-am rugat pe câțiva spectatori și interpreți să-și spună părerea despre această formație.

Ana Marta — cooperatoare agricolă: Este o adevărată plăcere să vezi un spectacol prezentat de echipa de teatru al cărei instructor este profesorul Iordăchescu. Artiștii trăiesc cu autenticitate rolurile, se mișcă firesc în scenă, reușesc să transmită mesajul piesei. Acestea sînt rodul unor îndelungate repetiții. Ba, aș spune, chiar prea îndelungate, din care cauză vedem această echipă destul de rar pe scenă. Ea interpretează o piesă pe an, ceea ce ar fi destul de puțin pentru viața culturală a comunei noastre, dacă n-ar exista și celelalte două formații. Totuși, cred că prin lărgirea colectivului, repetîndu-se paralel două piese, am avea prilejul să asistăm la mai multe spectacole.

Învățătorul Gheorghe Tonea: În echipa de teatru s-au ridicat și modelat ca autentice talente ale mișcării artistice de amatori mulți interpreți, printre care Ana Goina și Elena Ploscaru. An de an, formația în ansamblul ei s-a maturizat și consider că acum are pregătirea necesară pentru a interpreta o piesă în trei acte.

Vreau să amintesc ceva și în legătură cu ajutorul pe care îl poate da Casa raională de cultură. La un spectacol cu piesa **Oameni care tac**, prezentat în comuna noastră de echipa Casei de cultură, am remarcat scenografia făcută cu mult bun gust, așa cum am dori să vedem și la echipa noastră. Și cred că s-ar putea realiza acest deziderat. Firește, cu sprijinul unor oameni de specialitate

de la Casa de cultură sau chiar de la Teatrul de stat.

Macarie Marțian — cooperator agricol: Îmi place teatrul și în special teatrul de bună calitate. Îndrăgind echipa noastră am fost adesea cu ea în deplasare, cînd a jucat la Criș, Sepreuș sau Sinteia Mare. Deci, am văzut și revăzut piesele interpretate, fapt ce m-a făcut adesea să gîndesc la repertoriul pe care îl are. Sînt utile — nimic de zis — piesele acestea despre cooperativa agricolă de producție. Echipa despre care vorbim a jucat piesele „Logodnă furtunoasă” și „Un iaz... și o poveste cu haz”. Dar nu trebuie să uităm că avem nevoie de o cultură multilaterală. E cazul ca teatrul să ne mai ofere și altceva. S-a format greșita părere că există piese cu ștampila „Bun pentru sat” și altele pe care le poate vedea numai orașeanul. Să nu uităm că în anii de democrație populară, datorită politicii intense de culturalizare a maselor dusă de partid, sătenii au învățat să se bucure de bunurile culturii și sînt dornici să-și lărgească necontenit sfera cunoștințelor.

Noi nu avem posibilitățile existente la oraș de a alege piesa la care să ne ducem. Nu-mi place piesa asta, mă duc la alta. Aici, noi primim ce ni se dă, asistăm la ce se joacă. Tocmai de aceea este necesară o mai mare varietate tematică a repertoriului.

Elena Ploscaru — cooperatoare agricolă: Mă număr printre cei mai vechi interpreți ai formației noastre de teatru. Am învățat multe cu privire la arta interpretativă datorită faptului că munca instructorului Iordăchescu nu se limitează la rolurile din piesă ci el se îngrijește de dezvoltarea culturii teatrale a membrilor echipei. De cîte ori vine prin comună un teatru în turmeu, sau cînd ne ducem la Arad să vizionăm în colectiv o piesă, nu ne considerăm simpli spectatori. Organizăm discuții pe marginea spectacolelor văzute pentru a ne îmbunătăți mijloacele de exprimare artistică.

Lucrînd ani de zile cu același instructor, acesta a reușit să ne cunoască și să împartă rolurile după posibilitățile fiecăruia. În piesa cu care ne prezentăm la Festivalul bional de

teatru I. L. Caragiale eu interpretez rolul Iulușei.

Ion Iordăchescu: Piesa la care se referă tovarășa Ploscaru se numește **Cearța în familie** de Ion Ghelu Deselnic. Este o piesă de largă respirație, în trei acte și cred că colectivul nostru are posibilitatea să o interpreteze cu succes. La finala celui de-al doilea Festival ne-am prezentat cu o piesă într-un act, la a treia finală am obținut mențiune cu o piesă în două acte iar acum datorită creș-

ÎN SPRIJINUL CAMPANIEI AGRICOLE

În aceste zile, cînd membrii cooperativei noastre agricole de producție se pregătesc pentru începerea lucrărilor agricole, activiștii culturali din comuna noastră sînt preocupați de organizarea unor manifestări în vederea sprijinirii campaniei de primăvară. De fapt, la căminul cultural, ca și la cooperativa agricolă de producție, pregătirile au început mai demult. Pînă în prezent, la căminul cultural s-au ținut o serie de conferințe ca: **Producerea legumelor timpurii**, **Folosirea chibzuită a îngrășămintelor locale**, **Necesarul de semințe culturale** porumbului, care ne-au fost de mare folos.

Deosebit de utilă a fost, de asemenea, întîlnirea ce a avut loc la începutul lunii martie, între membrii cooperativei și tovarășul inginer Vasile Bica cu ocazia căreia s-a discutat despre primele lucrări ce trebuie efectuate pe cele 130 de hectare cu viță de vie. Cu multe învățăminte despre cultura cartofului au plecat

țărani cooperatori de la seara culturală **Cultura cartofului timpuriu**. În cadrul acestei seri culturale, tovarășul inginer a vorbit despre soiurile de cartofi și cum se comportă ele pe terenurile cooperativei noastre de producție, iar eu, în calitate de brigadier legumicol, le-am explicat cum se pot obține două recolte de cartofi pe an.

NOTA REDACȚIEI:

Ne asociem la opiniile acelor spectatori care au solicitat ca echipa instructată de Ion Iordăchescu să fie prezentă cu mai multe spectacole. Este recunoscut faptul că pregătirea unei piese în două sau trei acte de către artiști amatori necesită efort și timp. Totuși aprecierea de care se bucură formația de teatru obligă nu numai la calitate ci și la un mai mare volum de muncă manifestat prin punerea în scenă a două sau chiar trei piese pe an. Firește, aceasta impune lărgirea colectivului pentru a se crea posibilitatea repetării în paralel a două piese, fapt care nu va duce la neglijarea ținutei artistice a spectacolelor.

De asemenea, această formație bună ar trebui să constituie un exemplu pentru celelalte echipe din comună nu numai prin calitatea interpretării. Ar fi utile discuțiile pe marginea unor repetiții sau spectacole, prin care interpreții celor trei echipe de teatru pot face un rodnic schimb de experiență. Aceasta va duce la îmbunătățirea activității tuturor formațiilor de teatru din comună.

În ceea ce privește repertoriul, considerăm întemeiată propunerea tovarășului Macarie Marțian de a se lărgeți sfera tematică, ținîndu-se însă seama de necesitățile actuale ale satului.

Acestea sînt doar cîteva din manifestările prevăzute de căminul cultural pentru susținerea campaniei agricole de primăvară. Pe baza experienței anului trecut, așteptăm ca, în actuala campanie, să participăm la jurnale vorbite, buletine C.A.P. și întîlniri cu inginerul agronom, manifestări operative care ne dau posibilitatea să urmărim mersul lucrărilor agricole atît în cooperativa noastră agricolă cît și în altele.

Anul trecut brigada artistică a contribuit mult la desfășurarea în bune condiții și la timpul optim al lucrărilor de întreținere a culturilor. Îmi amintesc că în programul **Primăvara în sat** la noi, prezentat sub forma unei consfătuiri între plante, au fost criticați Nicolae Beldeanu, Gheorghe Rifu, Gheorghe Munteanu din brigada a II-a, pentru faptul că au rămas în urmă cu lucrările de întreținerea culturilor. Programul a plăcut spectatorilor și a avut influență asupra celor criticați. Astfel de programe operative, cu forme de prezentare mai deosebite, mai atrăgătoare am dori să avem și în acest an.

Am auzit că în unele comune popularizarea frunțașilor se face operativ, comunicîndu-se rezultatele chiar la locul de muncă. Ar fi bine dacă și la noi s-ar prelua această metodă.

În acest an avem sarcini de producție sporite. Ne-am angajat să obținem cîte 200 kg grîu la hectar și cîte 300 kg porumb boabe la hectar mai mult decît anul trecut. Pentru realizarea angajamentelor noastre, dorim ca activiștii culturali să ne sprijine și mai mult în această campanie, alegînd din diversele forme ale muncii culturale acele acțiuni care s-au dovedit a fi cele mai eficiente și mai strîns legate de preocupările noastre.

ION LUCACI
brigadier, comuna Șard,
raionul Alba Iulia

UNDEVA ÎN BARAGAN...

Fierar din tată-n fiu, Gheorghe Dragnea își poartă amprenta mesei adînc încrustată în culele obrazului și ale mâinilor puternice. Lucrătorul de la cooperativa agricolă de producție din comuna Ion Roată își vorbește despre munca lui, cu căldura acumulată de generații întregi de meșteri fierari.

Îi surprinzi însă o scîlpire a ochilor, care trădează uneori incursiunile într-o altă lume depărtată și apropiată — lumea cărților, pentru că Gheorghe Dragnea este și un pasionat cititor. Să citească s-a deprins tîrziu, după ce trecuse de tinerețe. În urmă cu douăzeci de ani se mulțumea cu „lectu-

ra” hîrtilor venite de la primărie. Pentru Gheorghe Dragnea înființarea bibliotecii în comuna Ion Roată a fost de mare însemnătate: a început să citească. Mai întîi cu timiditate, a sfîrșit prin a ajunge unul din cei mai buni cititori ai comunei.

„La început n-aveam tragere de inimă — mărturisește el. — Credeam că n-o să am timp și, de altfel, nici nu prea mă omorîsem eu cu cititul. Credeam că e o treabă pentru copii și eu trecusem de vîrsta lor”.

Despre cărțile citite Gheorghe Dragnea vorbește cu căldura cunoșcătorului. A ținut să-și facă și o bibliotecă personală, cu cărțile cele

mai prețuite. Îi urmăresc privirile care se îndreaptă spre raftul cu cele cîteva zeci de volume.

Zgîrcit la vorbă Gheorghe Dragnea umple tăcerea cu nume de autori, cărți, personaje. Despre ele nu spune nimic, totul îi pare firesc. Văd într-un colț niște cărți de povești. „Sînt ale fiului meu mai mic, Marian. E abia în clasa întîia”.

Pasiunea de a citi e transmis-o și copiilor. Cel mai mare, este în clasa a VII-a și se află în întrecere cu tatăl în ce privește numărul de cărți citite. Și nu de puține ori, fiul schimbă cărțile tatălui, mai ales

acum, în toiul campaniei.

Întreaga familie Dragnea are fișă în biblioteca din comună, numărîndu-se printre cei mai nerăbdători solicitanți de noutăți.

În urmă cu douăzeci de ani părea de neconceput ca un fierar din inima Bărăganului să poată citi într-un an peste o sută de cărți, să aibă o bibliotecă personală, să vorbească cu dezinvoltură despre marile scriitori ai lumii.

Pasiunea lui Gheorghe Dragnea capătă valoare de simbol pentru noua existență a satului românesc.

M. IORGULESCU

FEMEILE DIN MĂTĂSARU

„...A fost nevoie să desfudăm terenul pentru plantări de viță, am făcut apel la ele și au venit. La grădină, la prașilă, în vară pe timpul secerișului și în toamnă la strinsul culturilor tîrzii n-au stat pe gînduri. Mai mult, au fost în fruntea numeroaselor acțiuni care cereau și grabă, dar și lucru de calitate. Așa sînt tovarășele noastre”.

Aprecierea simplă dar plină de căldură și admirație aparține lui Nicolae Dincă, președintele cooperativei agricole din Mătăsaru, raionul Căești. Și nu e un caz izolat. Femeile, membre ale cooperativelor agricole din cuprinsul raionului au făcut, în anul trecut, peste un milion opt sute de mii zile-muncă. Știți cât reprezintă asta? Mai mult de 40 la sută din totalul zilelor efectuate în toate cooperativele de producție din raion. Din cele 247 drupele înmăinate echipelor frunțașe, 42 au fost cucerite de echipe conduse de femei. Au fost cucerite cu adevărat, într-o largă și pasionantă întrecere, pentru producții sporite și de calitate.

Am ales Mătăsaru nu pentru că e cea mai reprezentativă comună în această privință. Puteam alege tot atît de bine Petrești sau Dragodana, Mogoșanii sau Ionești. Exemple ce dovedesc activitatea conștiincioasă a femeilor, dragostea lor fierbinte și grija față de avutul obștesc sînt cu duimul. Cooperativa agricolă din Mătăsaru nu e nici cea mai puternică din raion, dar nici nu se numără printre cele mai slabe. Cei de aici tind însă spre unul din locurile frunțașe și o mărturisesc din cea mai curată și adîncă convingere.

Am aflat aici un fapt atotgrăitor petrecut în anul trecut. Se organizase o întrecere între brigăzile a doua și a treia. S-a ținut ca de obicei seama de posibilitățile fiecăreia, de teren și condiții specifice, să fie toată lumea împăcată. Au început lucrările și întrecerea a căpătat o desfășurare pasionantă. Cine nu știe cît de interesat e fiecare în cîștigarea unei întreceri? E vorba de prestigiu și nu numai atît. Între-

rea are și ea un scop final din care trag foloase nu numai cei ce se întrec ci întreaga cooperativă, toți membrii ei.

În asemenea împrejurări, cînd fiecare își drămuiește timpul, cînd fiecare zi poate aduce schimbări de situații, a cere uneia dintre brigăzi să ajute pe alții e o treabă delicată. Dacă primești poți pierde întrecerea și nimănui nu-i convine. Nu ajuți, ce se întîmplă? Pierde cooperativa, adică toți. În această situație a fost pusă brigada a doua, condusă de Maria D. Stan. Tocmai cînd luase ceva avans, asupra celeilalte, i s-a propus să mai ia asuprași 43 hectare porumb de la brigada întîia, care nu putea face față prașitului. Timpul înaintat nu mai lăsa răgaz pentru parlamentări. O scurtă consfătuire a celor peste 200 de femei din brigada. „Sînt în joc vagoane de porumb, a spus șefa brigăzii. E porumbul nostru al tuturor”. Și femeile s-au angajat să-l prășească. L-au îngrijit în așa fel, încît, de pe această suprafață s-au scos cîte 3 200 kg porumb boabe la hectar.

Dar în agricultură timpul nu așteaptă pe nimeni. S-au ivit din nou complicații la grădină, la strinsul trifoiului, trebuiau executate desfudările pentru plantații. „Facem apel la a doua”. S-a făcut. Și din nou femeile din brigada au pus umărul. Au muncit apoi pentru refacerea terenului pierdut în întrecere. N-a fost tocmai ușor. Era în perioada cea mai critică, secerișul. Aici problema se pune așa: fiecare zi întîrzire aduce după sine pierderi serioase din recoltă. Brigada a doua avea de recoltat 436 hectare cu grîu. O suprafață mare chiar și pentru combine în condițiile locale. Se

parea că de data aceasta cele de la a 2-a au nevoie de ajutoare. De ajutat nu se putea, în schimb s-a petrecut altceva. Brigada a doua a ieșit la muncă cu peste 300 de femei și în loc de 436 hectare s-au recoltat 500. Se înțelege, de aici, că au ajutat și pe alții. Producția a fost depășită cu 300 kg la hectar.

La sediul brigăzii a 2-a, din Odaia Turcului, se află acum 2 drupele pentru producții sporite și de calitate, două drupele într-un singur an pe deplin meritate. Întrecerea a fost cîștigată așadar tot de a 2-a. La 3 000 de zile-muncă se ridică timpul folosit pentru ajutorarea celorlalți.

Poate că aceste rînduri vor fi citite în comună și de Ilie Gheorghie, Ion Gr. Nica, de frații Ion și Gheorghie Badea și alții ca ei, oameni în toată puterea. Nu de alta, dar măcar poate acum o să-și revizuiască atitudinea față de muncă și, de ce nu, să învețe de la femei ce înseamnă interesul pentru avutul obștesc. Pentru că, în trecut fie zis, amintiri, și mai sînt și alții ca ei, nu s-au omorît de loc cu munca în cadrul cooperativei agricole. Să rămîna oare și în acest an codașii satului?

CL. MUNTEANU

LA POTLOGI ȘI ROMÎNEȘTI

Am vizitat, de curînd, comuncle Potlogi și Romînești. Atît prima ca și ultima sînt așezate pe apa Sabarului, au aceleași condiții și, bineînțeles, aceleași posibilități. Așa sînd lucrurile, mă așteptam ca și în acțiunile culturale privind campania agricolă de primăvară să găsec aceleași preocupări și rezultate.

La Potlogi, directorul căminului cultural, tovarășul profesor Ion Popescu, ne-a furnizat cîteva date interesante, care ilustrează grăitor o bună orientare și în același timp operativitate în manifestările culturale. Jurnalul vorbit despre sarcinile în campania lucrărilor agricole, raidul anchetă cuprinzînd informări despre munca la grădina de legume, sfatul zootehnic privind rațiile de hrană la animale pe timpul primăverii sînt doar cîteva manifestări, legate nemijlocit de preocupările actuale ale cooperativelor agricole. Pentru a sprijini lucrările agricole au mai fost organizate seri de întrebări și răspunsuri, consultații științifice pe teme agricole, cu participarea unor cercetători de la Institutul Central de Cercetări Agricole din Capitală și alte manifestări interesante și instructive.

La Romînești manifestările culturale se desfășoară însă la voia întîmplării, lipsite de inedit și străine de cerințele actuale ale sezonului. Conferința organizată pe tema dezvoltării intensive și multilaterale a producției agricole nu a avut loc pentru că nu s-au asigurat condițiile necesare, conferențiarul fiind nevoit să se înapoieze, cu regret, la raion. La concursul „Cine știe răspunde” pe tema întreținerii semănturilor de toamnă s-au prezentat doar trei concurenți, datorită lipsei de răspundere cu care a fost organizat.

Așa stau lucrurile la Romînești, acum în pragul lucrărilor agricole. Acesta e, de altfel, rezultatul modului în care a înțeles tovarășa Angela Smera, directoarea căminului, să organizeze și să conducă activitatea culturală.

IONEL PROTOPODESCU

A sosit autolibrăria

ACASĂ LA CITITORI

Vara trecută, la bostănăria cooperativei agricole de producție din comuna Hotarele, raionul Oltenița, regiunea București, am asistat la următoarea scenă:

Șoferul autolibrăriei și îndrumătorul cu cartea stăteau lingă mașină și tăiau liniștiți cîte o felie de pepene. Alături, paznicul bostănăriei vorbea într-una.

— „Și nu mi-ar fi necaz — zicea el — dacă n-aș fi avut cărți acasă. Trei luasem cu o seară înainte de la cămin, dar le-am uitat în graba plecării. D-aia m-am bucurat cînd v-am văzut pe șosea. Zic: ai avut noroc Anghel să treacă autolibrăria pe aici, tocmai azi cînd nu aveai nici o carte la tine. Drept să vă spun, a continuat paznicul, cînd v-am făcut semn, mi-a fost teamă că n-o să opriți.

— De ce să nu oprim? s-au mirat ceilalți doi.

— Uite așa, m-a încercat pe mine îndoiala. La urma urmei, dv. cutreierați toată regiunea pe bază de plan, nu?! Ce s-ar întîmpla dacă oamenii aflați pe cîmp ar ieși la șosea, unul cîte unul, și v-ar face semn să opriți ca să cumpere cîte o carte?!

Șoferul s-a uitat mirat la îndrumător, acesta a zîmbit înveselit.

— Păi asta urmărim și noi, tovarășe. Să alerge lumea spre autolibrăria noastră,

să ne ceară cărți multe și să le citească sănătoși.

★

O astfel de autolibrărie (nr. 58 736-B) am întîlnit acum, în plină iarnă, în raionul Lehliu. Am dormit o noapte cu șoferul în aceeași cameră. Cînd s-a inserat, omul acesta tînăr și voinic s-a vîrît sub pătură și a început să citească.

Acum am înțeles de ce în raionul Lehliu s-a depășit planul de difuzare a cărții în 1964. Cei ce se ocupă de această treabă, sînt ei înșiși niște cititori pasionați. Acești oameni au înțeles că deplasarea autolibrăriei în sate nu este o acțiune pur comercială: vinzi cărțile și încasezi contravaloarea lor, ci o muncă cultural-educativă de masă, menită să contribuie la lărgirea orizontului cultural al țărănimii.

Bineînțeles, rezultatul imediat este vînzarea cărților (și trebuie spus că numai în patru deplasări au fost vîndute, prin autolibrărie, cărți în valoare de aproape 12 000 lei).

Fără îndoială însă că nu aceasta este realizarea cea mai de seamă a celor ce deservesc autolibrăria, ci faptul că ei, ajungînd în cele mai îndepărtate așezări omenești — duc cărțile acasă la cititori, sporesc numărul acestora, completează cu ultimele noutăți, bibliotecile personale ale cooperativelor și, implicit, ajută la ridicarea nivelului lor de cunoștințe.

C. TURTURICĂ

Ana Drăguț, una din frunțașele cooperativei agricole din Mătăsaru

Prin raionul Galați

ÎNSEMNĂRI VECHI ȘI NOI

Am găsit într-un vechi carnet niște însemnări despre Galați. Era vorba de unele întâmplări ieșite oarecum din comun. Într-un miez de vară revărsările Prutului amenințau avutul colectiv și oamenii sărind întru apărarea lui au comis fapte de eroism. De atunci lucrurile acestea s-au repetat. Se poate spune că există aici un eroism de fiecare zi, devenit o trăsătură de fapt a oamenilor, spontan și măreț în simplitatea lui. Este desigur cauza de competență care a determinat atât de rapidă schimbare a locurilor. Fiindcă de atunci, de la întâmplările acelea, în oraș a apărut magistrala cu blocuri cochete care-și curmă atât de brusc marșul la malul fluviului încât dă impresia că puțin mai lipsea să nu-l treacă, a apărut de-atunci Țiglna un mic oraș în devenire ridicat pe maidanele de la marginea Galaților și a început să se înalte colosul siderurgic dintre Cătușa și Mălina care a dat orașului și înăprejurimilor, încă de la fixarea primului țarș, nota aceea de mare însuflețire. Odgonul aerian care transportă energia electrică taie dealurile cu vi de la Smîrdanu și se îndepărtează ca un fulger alb spre Liești, Păscu, Valea Gerului, Valea Suhurluiului. Stîlpii ce susțin firele electrice se înfig biruitor pe un teren cum nu se poate mai accidentat întinzînd brațele metalice spre cer. Unul răsare de lângă grajdurile gospodăriei agricole de stat Barboși. Altul are vecin un gorgan străvechi și aici contrastul este și mai izbitor. Pe gorgane se aprindeau mai demult focuri de pază anunțînd iureșele prădănice ale otomanilor. Corăbiile lor se strecurau hoște de la gurile Dunării pînă aici la balta Cătușa. Multe a văzut virful acesta dar acum stă să-l înghită pămîntul cu toate tanele lui.

Ochii mi-s tot spre lima argintie care brăzdează văzduhul

Se spune despre raionul Galați că are o hidrografie bogată, (adică bălți, riuri și fluvii). Dar aceasta e definirea pe scurt a unei epopei de proporții, cea a luptei cu apa. În noaptea de 24 august 1955 la ora 0,50 (cît de bine se ține minte toate acestea aici) a ieșit Prutul din matcă și încăleciînd digul a inundat culturile gospodăriei de stat Brateș. Eram la o oarecare distanță de frontul apelor și priveam cum ies din borte pămîntului guzganii, corolismitile și scarabeii. Înnebuniți

de presiunți. Pe unicul drum de acces oamenilor cărau în grabă avutul din baltă al gospodăriei. Apoi au fost zile de mare încordare cînd iarăși s-a vorbit de eroism. Cînd inundațiile nu au mai constituit un pericol pe pămîntul din baltă a început o altă etapă, cea a deștelenirilor. Tractoare grele au defrișat pădurea de sălcii și plop hibrid de la Pietrosu. Gospodăria agricolă de stat Tulucești a luat ființă pe loc gol împlinindu-și trupul bucată cu bucată pe măsura împutînzării desigurului de arboret și stof. Primul sediu al gospodăriei a fost un cort de campanie înjghebat în grabă fiindcă bătea campania la ușă, în timp ce la dig mașinile tasau încă pămîntul. În mîntina Brateșului de jos a luat ființă apoi a doua gospodărie agricolă de stat și acum se vorbește de una piscicolă. Brateșul ocupă ca luciu de apă, 13.000 de hectare. Numai 3.000 vor mai rămîne prinse de ape, dar ca oleșteu, ca pește transplantat din crescătorie și cu o producție apreciată dinainte la multezeci de vagoane. De atîtea ori intrînd în Galați cu trenul cîtăm îndelung la lacul ale cărui margini nu le-am putut desluși din negură niciodată. L-am privit din nou, de astădată cu o stăruință aparte fiindcă știam că va dispărea.

Despre comuna Tudor Vladimirescu am făcut prima însemnare în ziua cînd cooperativa agricolă de producție a început să schimbe aici cursul vieții și-am mai adăugat cîteva rînduri într-o împrejurare dramatică, atunci cînd la punctul Prival Siretul începuse să cotropească arătura. Au venit la cîmp din primul ceas cîteva sute de oameni. În asemenea împrejurări nu se mai așteaptă chemări, nu se mai măsoară timpul. Cînd după zile și nopți încheiaseră truda și începuseră să se gîndească la odihnă riul „a spart” din nou și în clipa aceea critică neavînd cele necesare la îndemînă cîtiva au sărit în apă și au oprit-o cu spinările. În spatele acestui parapet de trupuri ceilalți au burdușit cu pămînt și saltele de stof aduse în grabă. Cei care făcuseră actul acela de sacrificiu erau comunistii Marin Habui atunci simplu lucrător în cîmp azi vicepreședinte, Iancu Gheorghe secretarul de azi al comitetului de partid, Vasile Jalbă devenit între timp brigadier și inimosul președinte de atunci și acum Ioniță Apostol. Era în april și trebuia să semene porumbul. De atunci riul nu i-a mai încercat fiindcă operația de îndiguire a fost radicală.

La Prival au înființat după aceea orezărie, grădina de legume și au pus sfeclă de zahăr, scoțînd de pe ele numai anul trecut 1.700.000 de lei. La sute de hectare ar reveni un venit net de 680.000 de lei. Cînd au sărit în calea apelor cu prețul sănătății, habar nu aveau de calculul acesta. Dar răsplată pămîntului a venit și ei au prea meritat-o.

★

Sînt aici cîteva comune așezate în salbă al căror nume vine din legendă: Tulucești, Tătarca, Șvița, Frumușița. Este vorba de o poveste de dragoste a pașnicului Petru Rareș pentru o frumoasă tătaroaică și de cîntecul închinat acesteia: „Tu lucești tătarcu cu șuvița frumușică”.

Cele patru comune și-au cîștigat acum un renume nou și mult mai trainic. Ele au devenit, ținînd seama de apropierea de oraș, cele dintîi furnizoare ale Galaților cu produse agroalimentare și îndeosebi cu legume. Specialiștii locali spun că în 1964 au fost astfel de condiții climatice care ar fi compromis altădată recolta întregului raion. Dar la Prival se știe că cei din Tudor Vladimirescu au scos de pe 200 de hectare mai mult de 7 tone porumb șiuleți la hectar. La care trecut ne referem mai sus? Se înțelege că la acela cînd nu se pomenea de o astfel de organizare a muncii, de coeziunea morală și de siguranța științifică pe care le comportă munca și viața în cooperativa agricolă de producție. În trei ani de zile — 1961—1964, venitul cooperatelor agricole de producție din raion s-a dublat iar averea obștească e de patru ori mai mare. Trei sferturi din venituri îl aduce cultura plantelor de cîmp și asta

cu precădere în terenurile grase pe care bălțit apele.

Ei au supus, cu eforturi crîncene un pămîntul și apele, dar asta le-a deznă sursa bogăției. Într-un singur an, și ace 1964, cooperativele de consum răspund: cererii crescînde vînd numai mărfuri industriale cu 28 milioane mai mult ca în 1963. Cerere crescîndă există însă și-n mare de cultură. În ultimii 5 ani căminele culturale își măresc capacitatea cu 3.400 locuri. Se mai clădesc 23 de școli și, ca o rep numărul de elevi sporește cu 5.840. Într-o perioadă relativ scurtă, perioadă cinematografică, teste înregistrează o armată de 715.000 spectatori și se cîtesc la bibliotecile satești sfert de milion de cărți.

Vicepreședintele de la Slobozia-Cona Neagu Tănase, ajutîndu-ne să înțelegem cît de lung e drumul parcurs de ei pînă ne descrie un tablou parcă de pe alt tîrș: „Noi aveam în ferestre bărdăhan de vacă iernile grele făcăm o bortă cu acul și uitam prin ea afară să vedem cît ne-a presurat omătul. Copiii nu ieșeau din casă pînă nu cînta pițigoiul fiindcă erau desculți. Aceasta era Slobozia-Conache de pe vreme cînd au fost sloboziți robii și mult de aceea.

Era o zi de primăvară cînd ascultam t aceste și gospodinele deschiseseră larg restrele scoțînd la ei scoarte înflorate. se ele nou clădite, (aproape 300 în ultimii 5) împodobite cu înflorituri de bun gust rid în soare.

La fel ca cei care trăiau în ele.

V. TOSCO

Serele de la Arad

O primăvară, simultană cu primul viscol, anticipează marea primăvară a cîmpurilor înverzite din a doua jumătate a lunii martie și din april. E primăvara experimentală a serelelor, care a căpătat, totuși, în anii noștri, un adevărat caracter industrial.

Noțiunea de seră era necunoscută în dicționarul satului de ieri, iar în cel al agriculturii de odinioară era notată printre extravaganțele, alături de îngrășămintele chimice și fungicide. Seră putea să aibă doar grădinile botanice, protejînd sub un cer artificial, înflorirea miraculoasă a unui palmier de la tropice sau a unui ficus gigant, pentru uzul vizitatorilor duminicali, plătînd o taxă la intrare. Sere puteau să întrețină și casele boierești, ca anexă a buduarului doamnei sau ca loc plăcut de conversație, în grădina aceea intimă, ferită de viscolul de afară. În trecut, de seră se legase la noi numai noțiunea de floare sau de plantă exotică, nimănui netrecîndu-i prin minte că ar putea găzdui neaoșul castravete și durdulia roșie, în asemenea condiții de lux orbitor... Cînd încălzirea bordeiului era o problemă, cărui țaran i-ar fi năzărit să clădească un adevărat hotel meridional pentru legume și zarzavaturi, știut fiind că acestea aveau timpul legiuit al apariției lor. Trufandau nu se lega deci de primăvară, ci de începutul verii, de primele zile cu soare intens și pripiț. Ce legume sau ce salate să recoltezi în martie și în aprilie? Măcrișul, lăptuca, ștevia și urzica erau singurele trufandale de primăvară, dăruite generos de țărîna, fără grija nimănui. Dar serele?

În urmă cu numai trei ani, ca urmare a unei Hotărîri, s-au creat în cele mai importante bazine legumicole din apropierea marilor orașe, cîteva complexe de sere specializate în producerea legumelor timpurii.

Am vizitat nu demult, lângă Arad, un adevărat oraș al plantelor, construit nu departe de oraș, cu scopul de a grăbi primăvara legumelor și de a o sili să vină cu cîteva luni mai devreme pe piață. S-au construit aici sere pe 22 de hectare, un impunător cartier horticol, străbătut de străzi asfaltate, lungi de kilometri întregi.

O vreme de sanie, vasta velință a zăpezii care acoperise împrejurimile, un ger iute și scîpător ca pulberea de diamant te făcea să te simți undeva, departe, în nord, într-un oraș ciudat, fără etaje, cu acoperișuri strălucitoare care ondulau pînă dincolo de orizont. Sute de metri de pereți de sticlă, de o parte și de alta a străzilor, te despărteau, însă, numai cu un pas de primăvară.

Am intrat de-a dreptul, din gerul miezului de iarnă, în aerul fierbinte de mai. O ploaie potolită și deasă răcorise proaspăt pămîntul care mirosea reavăn a verde fraged și a fruct pîrguit. Mă aflam într-o mare grădină de legume, mai ordonată și mai metodic aranjată decît oricare grădină în aer liber, ceea ce mi-a întărit senzația primă, că mă aflam de fapt într-o mare grădină de flori.

Plante mari, viguroase, lanuri întregi de pătlăgele roșii, acoperiau pămîntul serei, dintr-un capăt în altul, repetînd aceeași priveliște seră după seră. Pe aleile interioare, ca într-o mare hală industrială, circulau tractoare cu remorci, încărcate cu provizii pentru plantă sau cu recolta trufanda.

— Trufanda? Se miră un grădinar, socotînd neisprăvită observația. Trufandalele s-au cules la sfîrșitul anului trecut, în 1964. Acum pregătim cea de a doua recoltă.

Aflăm că producția e organizată în două cicluri de cîte trei luni, octombrie — decembrie și ianuarie — martie, fiecare ciclu cu o anume recoltă la hectar. La castraveți, spre exemplu, în primul ciclu se obțin circa 200.000 kg la hectar, iar în cel de-al doilea 50.000 kg. La roșii, în același perioade se recoltează 80.000

kg la hectar și respectiv 50.000 kg.

— E un pămînt care punde la comenzi ca și o sină, ne spune același grădinar. Căldura vine prin conducte direct de la cent termoelectrică. Ea este reținută după nevoie, pe termotru, la punctul termic aflat în fiecare seră. De la termos comanda pornește automat Sercomotorul electric, care închide vanele conductelor apă fierbinte, iar căldura cîmă — prin țevi — ca și gele prin aparatul circuit al unui organism.

— Ploaia?
— O apă sare de buton. Meșterul a dat comanda sub soarele artificial și am auzit susurul primăverii tec al ploii. Un alt geș ploaia a stat.

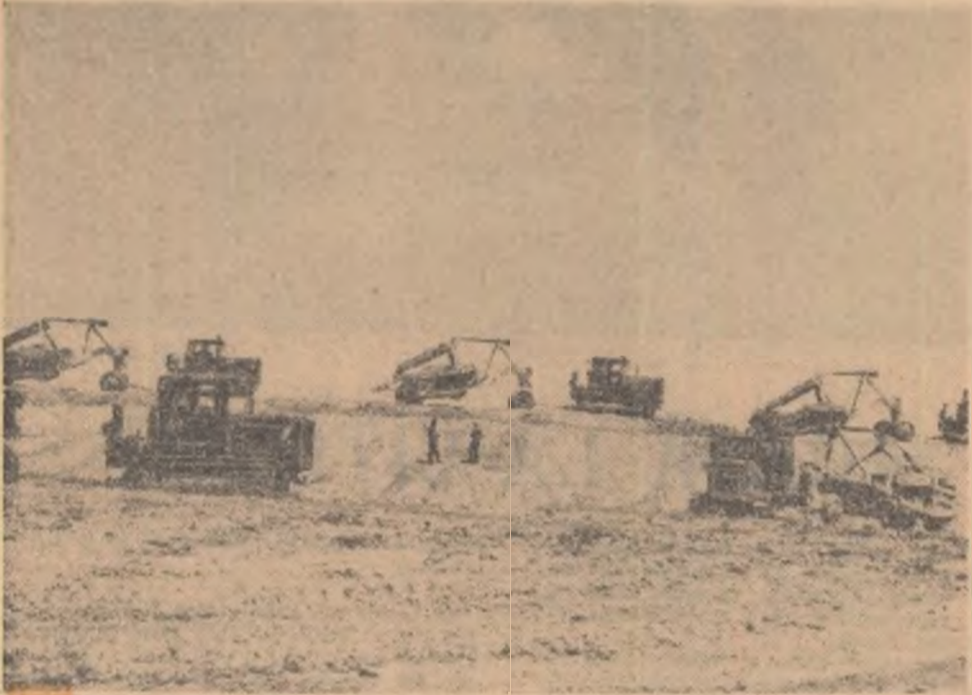
— Programăm ploaia de voință, stabilînd exact minute și la ce intensitate se producă, lăsînd apoi a gatul să-și îndeplinescă datoria, chiar și fără control. Își execută sarcina prompt, cu o exigență de reproș. Tot automat execută evacuarea exces de umiditate, prin intermediu al aparat care deschi automat ferestrele de la peris.

Dar ne-am lăsat prea mult mîngiați de primăvara artificială din seră, uitînd de mîna cea mare, singura care hotărăște tot.

Soarele a spart acoperișul de gheață al merilor și a valdat cîmpia cu explozia de aur. Pămîntul, frămînt bine încă de anul trecut, mește, încă de cîteva zile, mîntă.

Sînt pregătiți și la ogoarcilor. Ei știu că în timpul e năzuos, că fie clipă prielnică, folosită plin, înclină balanța recoltă de partea noastră, încă de acum. Ei vor ști să încline lanța, de partea belșugului prin hotărîrea, prin ener prin priceperea și talentul dovedindu-se la fel de harnici ca și această primăvară.

PAUL ANGHELESCU

Lucrări de hidroameliorații și desecări pe șantierul Brateșului de Jos.

ALEXANDRU ȘAHIGHIAN

UN SINGUR GÎND

Fiului meu

Poate că mai sînt. Nu mai știu.

Le-am uitat.

Ori poate că obosite-au plecat

În alte ghioceri să-și mistuie harul. Ducă-se, ele. Și tu și stejarul.

Rămînă el singur cu fruntea de stea: Toată bucuria lumii respiră

în inima mea.

Gîndurile colcăie-n mine ca un chin. Nu știu cărui gînd să mă închin.

Unul e stejar cu frunzișul în cer. Toate ramurile lui mă cer.

Altul ești tu, ca un scarabeu sacru, Dar urcă în fibrele-mi veștedul acru.

Măi e unul cu fruntea de stea. Stăruie aprig în inima mea.

Mă face mai tinăr, mai îndrăzneț. Cu mersu-ncordat și semeț.

Nicolae FILIMON

Rar scriitor care să fi păstrat atîta tăcere în jurul existenței sale, să fi trecut cu atîta modestie prin viață, ca Nicolae Filimon, să fi ajuns abia la o vîrstă tîrzie la izbînzii literare și să fi produs apoi, după stingerea sa, atîta farmec; să fie imaginat de urmași ca personalitate plină de vigoare, pe cît de prompt, de sever și de impunător ca atitudine cetățenească directă, pe atît de blînd, de prietenos, comunicativ și cu umor optimist față de petrecerea obișnuită a zilelor omului. Au trecut o sută de ani de la moartea lui Nicolae Filimon (6 septembrie 1819—19 martie 1865), și se poate spune că generațiile de cititori care i-au deschis și-i deschid cărțile (romanul „Ciocoi vechi și noi”, nuvelele, însemnările de călătorie, opera de ziarist, de critic muzical și de teatru) au încercat și încearcă mereu un sentiment de familiară apropiere. Cititorul se îndreaptă fără sfială spre paginile lui încărcate de omenie și de largă înțelegere asupra lumii și asupra vremilor. Prieten al lui Anton Pann, iubitor al cîntecului popular, al basmelor, al frumuseților țării, al istoriei naționale și în același timp cu atenția îndreptată spre arta, cultura și civilizația altor popoare, dornic să răspîndească cunoștințele de preț că-

pătate prin grea învățătură și cercetare, — Nicolae Filimon aduce în literatura rominească acel exemplu de om al condeiului legat direct și nemijlocit de cerințele care priveau practica unei largi educații și instrucții a gustului public. Pătruns de ideile revoluționare ale pașoptiștilor, a desfășurat din 1857, pînă să dea la iveală marile roman realist „Ciocoi vechi și noi”, o muncă neobosită de publicist pentru cultivarea unor pături sociale cît mai largi (în ziare ca **Naționalul**, **Țăranul Român** etc.). Atît de neștiut și de neluat în seamă în viața sa de conțopist și de arhivar prin cancelariile funcționărești ale Bucureștilor de atunci — Nicolae Filimon a așezat prin opera sa o piatră de hotar în literatura și cultura rominească, lucru ce dă adînci semnificații și existenței modeste și tăcute a acestui scriitor deschizător de drumuri. În cei o sută de ani de la stingerea sa i s-a consolidat numele de „părinte al romanului romînesc” și orice mare creație literară epică ivită în țara noastră în curgerea vremii a fost raportată într-un fel sau altul la cartea fundamentală „Ciocoi vechi și noi”, roman care într-un vast și zguduitor tablou social dezvoltase istoria aceluși șir de împilatori „de la ciocoiul cu anterior și călimări la briu al timpilor fanariotici, pînă la ciocoiul cu frac și mănuși”. Cîte generații de cititori n-au fost zguduite de acele pagini în care Filimon îi arăta pe Dinu Păturică și pe Neagu Rupe-Piele făcînd socoteala ciștigului de pe urma jafului asupra țărănimii: „Puțini bani, Neagule, foarte puțini... Să-i legi cot la cot și să le prăjești piepturile la foc și vei vedea cum o să scoată bani”. „Toate acestea le-am făcut... i-am spînzurat cu capul în jos, le-am bătut țepuși de tres-tie pe sub unghii”. Andronache Tuzluc, Kera Duda, Dinu Păturică au ieșit de mult din paginile romanului și au intrat în acea „istorie orală” prin care memoria publică judecă vremile și orînduirile trecute.

Nicolae Filimon și opera lui s-au bucurat de un înalt omagiu în anii noștri. Scrierile sale au fost strînse în ediții din ce în ce mai cuprinzătoare, înglobînd în tiraje de sute de mii de exemplare pînă și acele pagini din activitatea sa de publicist, neștiute înainte decît de specialiști. Centenarul marchează și prețuirea pe care masele de cititori o aduc azi operei lui Filimon pînă la ultima ei filă.

ȘTEFAN BĂNULESCU

Într-o noapte a primăverii

Intr-o noapte a primăverii, cînd în Bărăgan se dezmoște pelinul și tulburătoarea lui aromă trece în vînt, răscolitoare, am asistat, în satul meu pus în cotul dulce pe care-l face Buzăul înainte de a se azvîrli în Siret, la o întîmplare care se cheamă *numărătoarea mieilor*. Era tîrziu, după ora zece, ieșisem de la film și mă îndreptam spre casă, prin livada învăluită în lumina albastră a lunii. Cu pas vătuit trecea pe lîngă mine vîntul și m-așteptam s-aud țipăt de pasăre în lunca riului.

— Acum se numără mieii, imi spune tata. Cei veniți pe lume pînă în noaptea asta, se cheamă iernateci. Vîno să vezi. Și m-am abătut spre stînga, în armanul cooperativei agricole. Stîna, adunată între corlăți și căpiți de fin cenușii, proiectate fantomatic pe cerul nopții, aspru și adînc, părea ațipită și mirosul acru, fierbinte și înțepător al oilor, plutea, tîrît de vînt, spre fundul cîmpiei. Cei șase ciobani, cu cojoacele întoarse, adunați în jurul strungii în mijlocul căreia ardea un foc cu flacără potolită, numărau mieii, trecîndu-i unul cîte unul printr-o spîrtură a țarcului de care atîrnau legături de cimbru.

— E un obicei vechi, imi spune baciul bătrîn, n-are nici un rost, dar așa am apucat din vechime ca în noaptea dintii a primăverii să punem mieii iernateci să-și frece blănițele de smocurile astea de cimbru, ca să nu le cadă lîna. Eu mă țin de el, nu pentru că așa crede în cine știe ce nerozie, dar mi-e drag să-i simt cum se pleacă, pe sub mîna mea. Mi-e drag să-i știu mulți și frumoși. E un joc, dacă vrei, al oamenilor mari. Am numărat trei sute optzeci — și toți albi ca zăpada, rasă bună, formată la Stațiunea de cercetări zootehnice de la Rușețu. Auzi-i cum bolborosesc cu botul infundat în paie. Trei sute optzeci! De cînd mă știu eu n-am scos niciodată atîția miei iernateci. Și n-am avut nici o pierdere. Doctorul veterinar, în nopțile astea, dă mereu ocol pe la stîna. L-am ales deputat în sfatul popular raional și el, cică, baciule Ioane, trebuie să arăt oamenilor că merit încrederea lor. Eu cunosc cîmpia, din pragul Moldovei și pînă-n buza Mării Negre, am colindat-o pe jos, cu turmele, pîn-la genunchi m-a bătut iarba ei și pînă la briu, știu cum curg nopțile și zilele pe drumuri lungi, și niciodată cîmpia noastră n-a rodit mai îmbelșugat ca în acești ani. E-he, cît de mult a răbdat țînutul Bărăganului și cîtă tristețe era-n el! Tristețea s-a risipit. Socialismul ne-a redat cîmpia, brazda stropită de noi cu sudoare... Uite, stau cîteodată, în nopțile de vară, stau pe cîmpie, pe un gorgan, și ascult cum trec pe sub zare tractoarele, aud vuietul combinelor care se pornesc în zori să secere și mă gîndesc că tinerii, cum e băiatul ăsta al meu, Gheorghe, care anul trecut a cumpărat cărți de cinci sute de lei, nu pot să înțeleagă cu adevărat că între ce a fost odată și ce e astăzi e o distanță pe care n-ai cum s-o cuprinzi. Și, poate că e mai bine că nu știu tot ce-a fost înainte. Sufletul omului trebuie deschis numai spre bucurii. Bate vîntul și miroase a pelin. În mustul zăpezilor se trezește iarba. E un cîntec al pămîntului, plin de taină și de liniște. A-nceput pe undeva să-nflorească secara, înțelegeți, adică, firul care se deșteaptă acum, noi îl și simțim că înflorește. Asta înseamnă să știi că totul e al tău, și munca și roadele... D-aia zic, măi băieți, hai să facem numărătoarea mieilor. Vreau să fie mulți și frumoși. Noi, eu și băieții ăștia, trebuie să umplem cîmpia cu miei. Să fie soare și oile noastre să curgă prin ierburi ca piralele.

Baciul vorbea. În zarzării livezii se ascuțea vîntul cu miros de pelin. Luna umplea depărtările și-ntr-o clipă bolboroseau mieii. Era în cea dintîi noapte a primăverii și sufletul oamenilor din cîmpie se deschidea numai pentru bucurii.

FĂNUȘ NEAGU.

GH. PETRAȘCU: Natură moartă (ulei)

Noi pași în cucerirea Cosmosului

În U.R.S.S.

La 18 martie a.c., ora nouă (ora R.P.R.), a fost lansată de pe cosmodromul din Baikonur, nava cosmică „Voshod-2” având la bord pe cosmonauții Pavel Belegaev și Alexei Leonov. Acesta din urmă, la o oră și jumătate de la lansare, a ieșit din nava cosmică în spațiul înconjurător, proteguit numai de un costum de scafandru special și a evoluat timp de zece minute în jurul navei cosmice, pe când aceasta zbura cu 8 km pe secundă. Cosmonautul sovietic era legat de navă numai printr-un cablu subțire și s-a îndepărtat de navă pînă la 5 metri, executînd diferite mișcări ca și cînd ar fi plutit. Alexei Leonov este primul om care a ieșit în spațiul cosmic dintr-o navă cosmică, dovedind prin aceasta că omul poate rămîne cîtva

timp în vidul interplanetar, în frigul din acest spațiu, cînd e ferit de razele solare; sau în căldura ridicată, cînd dimpotrivă este în bătaia acestor raze și că în aceste condiții el poate activa cu succes. Acest pas este hotărîtor în debarcarea viitoarelor nave cosmice pe Lună, și care vor cere manevra de trecere a cosmonauților de pe o navă evoluînd în jurul Lunii, pe alta coborînd pe Lună. De asemenea, construirea unei mari stații interplanetare în jurul Pămîntului, prin asamblarea diferitelor părți lansate separat, va fi făcută tot de către cosmonauți plutind liber în vecinătatea stației pe care o vor monta lucrînd în condițiile vidului cosmic. Explorarea Lunii de către cosmonauți, care se vor îndepărta de bazele unde vor debarca în lipsa atmosferei și în condiții de iluminare asemănătoare cu acelea din spațiul

cosmic, s-a dovedit a fi, de asemenea, posibilă, în urma actualei expediții făcute de locot. colonelul Alexei Leonov.

După 26 ore de zbor, nava cosmică „Voshod-2” a aterizat cu bine în apropierea orașului Perm, comandantul navei, col. Pavel Belegaev folosind pentru aterizare sistemul de conducere manuală. Este remarcabilă și această nouă realizare a cosmonauților sovietici, care pînă acum au folosit pentru aterizare în special sisteme automate comandate de la distanță de pe cosmodrom. Actuala manevră manuală de aterizare, care în condițiile zborului în jurul Pămîntului nu este atât de necesară, este dimpotrivă în cazul debarcării pe Lună absolut necesară, deoarece condițiile fizice pe suprafața satelitelui nostru nu sînt încă pe deplin cunoscute și cosmonauții trebuie să se orienteze, la fața locului, spre a alege locul de aterizare. Manevra manuală asigură în plus și o securitate sporită în zborurile cosmice. Din toate aceste puncte de vedere performanțele cosmonauților sovietici sînt așadar pline de consecințe și ele au apropiat cu mult momentul debarcărilor pe Lună. Astfel savanții și tehnicienii sovietici sînt mereu fruntași în efortul uriaș al omenirii de a cuceri spațiul cosmic.

În S.U.A.

Avîntul omenirii pentru cucerirea Cosmosului se vedește și în Statele Unite ale Americii, unde ultimele zile ale lunii martie au adus două realizări spectaculoase. Astfel racheta cosmică Ranger 9 a reușit la 24 martie, după 65 de ore de zbor, să fotografieze și să transmită direct prin televiziune o mie de imagini ale Lunii, înainte de a cădea pe satelitul nostru, în zona craterului Alfons la 6,5

km de locul stabilit. Este a treia rachetă de tipul Ranger care ajunge la Lună și transmite fotografiile din imediata ei apropiere. Studiul acestor fotografii va permite alegerea unui loc potrivit pentru debarcarea pe Lună a unor astronauți americani în proiectul denumit Apollo și care este prevăzută să se realizeze în viitorul cînd.

Tot în cadrul etapelor pregătitoare de pregătire a acestui proiect s-a lansat la Cape Kennedy în ziua de 23 martie prima navă cosmică americană „Gemini” cu doi oameni pe bord: Virgil Grissom și John Lounge. Realizarea americană este remarcabilă prin aceea că cei doi cosmonauți, în decursul celor trei rotații în jurul Pămîntului, au schimbat, prin comandă normală, mersul navei cosmice, făcînd-o să-și modifice orbita și să se miște în jurul ei în spațiu. Astfel de manevre se execută pentru prima oară de către o navă cosmică cu oameni la bord. De asemenea, trebuie subliniat că V. Grissom a mai efectuat un zbor suborbital în Cosmos în anul 1961, fiind astfel singurul astronaut care a fost de două ori în Cosmos.

Pregătirea zborurilor cosmice către satelitul nostru natural, Luna, se face cu febrilitate atât în U.R.S.S. cît și în S.U.A. Se pare că oamenii de știință sovietici pregătesc mai întîi asamblarea unei stații interplanetare intermediare de unde să se facă lansarea, pe cînd oamenii de știință americani preferă calea unui zbor direct de la Pămînt către Lună a unei mari rachete. Din aceasta se va desprinde în apropierea satelitelui nostru o cabină specială, cu doi cosmonauți, care vor coborî pe Lună, în timp ce nava cosmică cu care au venit se va rotî în jurul Lunii în așteptarea reîntoarcerii celor doi exploratori ai Lunii spre a aduce înapoi la Pămînt.

Întreaga omenire dorește ca aceste planuri pașnice să se realizeze cu bine și colaborarea internațională tehnico-științifică în cucerirea Cosmosului să fie tot mai completă și mai rodnică.

Prof univ. CĂLIN POPOVICI
secretar al Comisiei de astronaucică
a Academiei R.P.R.

Pavel Beliaev și Alexei Leonov

Fenomene cerești în 1965

Pentru fiecare an, astronomii anunță cele mai importante fenomene cerești ce vor avea loc. Lucrul acesta este posibil grație cunoașterii legilor de bază ale mișcării astrelor și posibilității de aplicare a acestor legi. Primăvara, de pildă, a început la 20 martie, la orele 22 și 5 minute, vara va începe la 21 iunie, la orele 16 și 56 de minute.

Un fenomen interesant l-a constituit apariția relativă dintre planeta noastră și planeta Marte, la începutul lunii martie, distanța dintre cele două corpuri cerești scăzînd de bază ale mișcării astrelor și posibilității de aplicare a acestor legi. Primăvara, de pildă, a început la 20 martie, la orele 22 și 5 minute, vara va începe la 21 iunie, la orele 16 și 56 de minute.

Un capitol care prezintă interes nu numai pentru specialiști sau pentru astronomii amatori, îl formează eclipsa. Anul acesta vor avea loc 4 eclipse: două de Soare și două de Lună, din care vor fi vizibile în țara noastră numai cele două eclipse de Lună. O eclipsă parțială de Lună se va putea vedea la 14 iunie, după cum urmează:

Intrarea în penumbră: orele 1 și 15 minute.

Intrarea în umbră: orele 2 și 58 minute.

Faza maximă: orele 3 și 49 de minute.

Restul eclipsei nu se va mai vedea, Luna apunînd la orele 4 și 32 minute. În momentul fazei maxime, mai puțin de un sfert din Lună va fi eclipsat. Cît privește eclipsa din 8 decembrie, Luna nu va trece decît prin penumbra Pămîntului, faza maximă avînd loc la orele 19 și 10 minute.

Tot calculul ne duce la prevederea acestor fenomene. Astfel, se știe că eclipsele de Soare au loc atunci cînd Luna trece exact între Soare și Pămînt, umbrînd o parte a Pămîntului. Iar în cazul eclipselor de Lună, Pămîntul umbrește Luna trecînd între ea și Soare.

Noi cunoaștem cu precizie drumul urmat de Lună în spațiu, în jurul Pămîntului. Aceasta înseamnă că putem socoti, din timp, momentele în care pot avea loc eclipse, prin realizarea condițiilor de mai sus. Se calculează, apoi, în ce locuri va cădea umbra Lunii pe Pămînt (eclipse de Soare), sau ce locuri de pe Pămînt sînt întoarse către Lună, atunci cînd aceasta trece prin umbra planetei noastre (eclipse de Lună).

Esențial, în cele spuse, este faptul că, prin cunoașterea tot mai amănunțită a legilor naturii, oamenii de știință pot prevedea cu multă vreme înainte, fenomenele ce vor avea loc.

MATEI ALECSUCU
directorul Observatorului Astronomic
Popular din București

RĂSPUNDEM CITITORILOR

Ioan D. Rechișan din Băluța (Lipova), Ion Corcodel din Mălușteni (Birlad), Iliana Petrea din Murguța (Săveni) și alții.

Cartea „A.B.C.-ul sănătății” recomandată de noi cititorilor în Albina nr. 894 din 11 februarie 1965, o puteți procura fie de la o librărie din cel

mai apropiat oraș de satul dv., fie adresîndu-vă printr-o scrisoare la Librăria „Cartea prin poștă”, str. Sergent Nuhuțu Ioan, nr. 8—12, București.

Prin Librăria „Cartea prin poștă” vă puteți procura orice carte, urmînd ca prețul ei să-l achitați la primirea coletului prin poștă.

Din programul de radio

RADIO

RADIOJURNAL ȘI BULETINE DE ȘTIRI: Duminică: programul I: 7; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 16; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 8; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 7.30 — Jurnalul satelor. În fiecare zi de lucru: programul I: 6.20 — Jurnalul satelor.

DUMINICĂ: programul I: 8.00 Melodii populare interpretate de Lucreția Ciobanu și Iluț Rudăreanu. 10.45 „Patrie, izvor de frumusețe” — emisiune de cîntece. 15.00 Muzică populară. 18.30 Cărți care vă așteaptă. 20.20 Teatrul la microfon: Premiera „Opt femei” — comedie polițistă de Robert Thomas; programul II: 14.30 La microfon Satira și Umorul. 16.00 Program de muzică populară cerută de ascultători.

LUNI: programul I: 9.00 Melodii populare. 11.15 „Te iubim, tinerețe” — emisiune de cîntece. 11.30 Folclor muzical din Transilvania. 18.05 Cîntece din folclorul nou și jocuri populare; programul II: 8.00 „Săptămîna culturii ungare” — muzică populară. 12.30 Cîntece și jocuri populare. 13.30 Citind din volumul „Un om în furtună” de Dumitru Almaș.

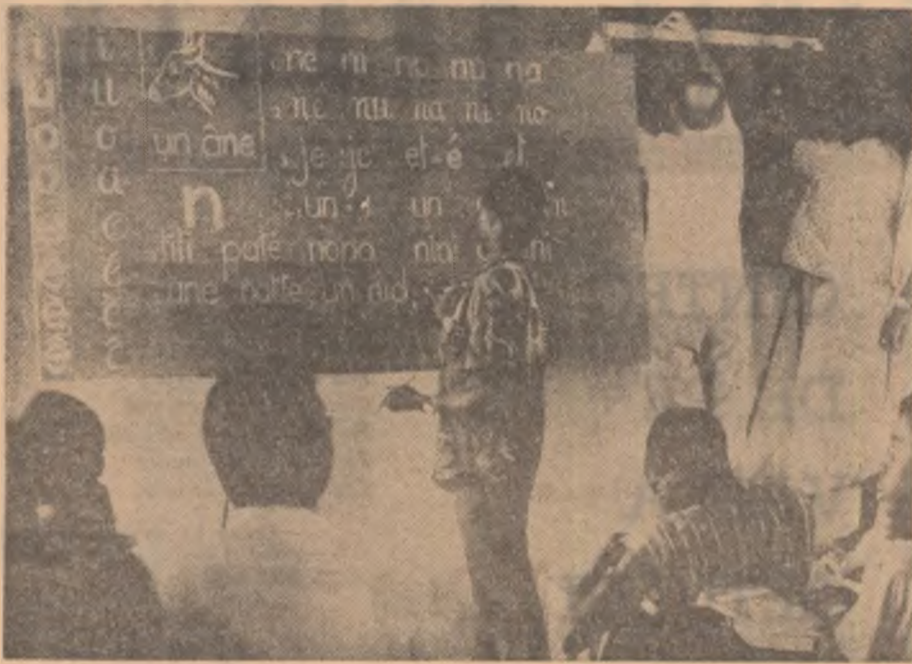
MĂRTI: programul I: 11.45 „Pe ogoarele patriei” — emisiune de cîntece. 15.30 Cîntece de dragoste și jocuri populare.

18.30 Program de muzică populară cerută de ascultători; programul II: 7.45 Melodii populare interpretate la diferite instrumente. 13.45 „De la virtul bradului, la albastru valului” — emisiune de cîntece populare. 21.35 Oameni de seamă din istoria culturii: Cervantes.

MIERCURI: programul I: 9.00 Partea I din oratoriul „Tudor Vladimirescu” de Gheorghe Dumitrescu. 12.03 „Pe Argeș în jos” — emisiune de cîntece și jocuri populare. 15.00 Muzică populară cerută de ascultători. 16.15 Formații corale de la sate: corul cîminului cultural din comuna Ardușat, regiunea Maramureș; programul II: 7.35 „Fluieraș de fag, mult zice cu drag” — melodii populare. 10.30 Cîntăreții satelor. 12.15 Melodii populare interpretate de Marla Cornescu, Nicolae Florian și Ion Lăceanu. 18.30 Capodopere ale literaturii: „Pădurea spînzuraților” de Liviu Rebreanu — prezentare de conf. univ. Al. Piru.

JOI: programul I: 10.30 Melodii populare. 13.05 Muzică populară interpretată de Georgeta Anghel, Simion Pop, Vasile Petrică și Costel Moisa. 13.40 Arhivă din opere românești. 19.15 Cu microfonul prin regiunea Cluj; programul II: 9.03 Muzică populară. 13.03 „Sonata săptămîni” — Sonata a III-a pentru vioară și pian „În caracter popular românesc” de George Enescu și interpreții ei — Serge Blanc și George Enescu.

VINERI: programul I: 9.45 Cîntece și jocuri populare. 10.03 Teatrul la microfon: „Institutorii” de Otto Ernst. 18.15 Din comora folclorului nostru. 21.15 Lectură

Intr-o școală sâtească din Volta superioară

VEȘTI DIN ȚĂRILE SOCIALISTE

- Canalul Kara-Kum, cu o lungime de 820 de km, construit prin nisipurile deșertului cu același nume, de la fluviul Amu Daria pînă la Așhabad, va fi prelungit mai departe pînă la Marea Caspică.
Referindu-se la importanța economică a acestui canal, Kerim Marșikov, vicepreședinte al Academiei de științe Turkmene, scrie în ziarul „Pravda” din 9 martie că în zona canalului în prezent se află în curs de valorificare 150 de mii ha pămînturi noi, dintre care 60 de mii vor fi utilizate pentru cultura bumbacului.
- Amenajarea de terase în regiunile de deal constituie o importantă măsură pentru conservarea solului, reglementarea regimului de apă și sporirea producției agricole în R. P. Chineză. În perioada noiembrie-februarie, în provincia Gansu, din nord-vestul Chinei, 9 000 de hectare de teren deluros au fost amenajate în terase.
Întrucît trei sferturi din pămîntul arabil al provinciei se găsește pe dealuri cu loess, munca de terasare a terenurilor în pantă are o deosebită influență asupra producției agricole. În unele regiuni, pe terenurile terasate, recoltele au crescut cu 60—90 la sută.
- Între 10 martie și 10 aprilie se desfășoară în R. P. Ungară tradiționala Lună a împăduririlor. Anul acesta este prevăzut să se efectueze împăduriri pe o suprafață de 9 000 de hectare, improprie agriculturii. Vor fi plantați aproximativ 50 milioane de puieți.
- În ultimii ani, baza materială și tehnică a agriculturii R. D. Vietnam a crescut în mare măsură. Lucrările hidrotehnice s-au dovedit deosebit de utile pentru creșterea producției agricole. Astfel, nici o localitate din Vietnamul de nord nu a suferit anul trecut de secetă, în ciuda puținelor ploii căzute.
Cooperativele agricole de producție au obținut recolte bune de orez. În județul Vinh Tuong, de pildă, s-au produs 2,9 tone orez la hectar, unele cooperative obținînd chiar 5,5—6 tone la hectar din două recolte.
- În curînd, în R.S.F. Iugoslavia va intra în funcțiune hidrocentrala „Dubrovnik”, care este situată în apropierea renumitei stațiuni turistice cu același nume de pe coasta Mării Adriatice. Ea va avea o putere instalată de 216 MW.
- În apropiere de capitala R. P. Bulgaria se construiește un complex avicol. El va cuprinde o fabrică de bioconcentrate și un combinat pentru creșterea păsărilor. Producția anuală a combinatului va fi de 6 000 tone de carne de pasăre și 25 500 000 ouă. Anul acesta vor fi date în exploatare fabrica de bioconcentrate și centrul destinat creșterii păsărilor pentru carne.

și televiziune

pe săptămîna
4 — 10 aprilie

dramatizată: „Păcat boieresc”, povestire de Mihail Sadoveanu; programul II: 16.00 Muzică populară interpretată de Traian Uilecan și Pavel Tornea. 22.17 Muzică ușoară interpretată de Margareta Pîslaru și Călin Marian.

SIMBĂTĂ: programul I: 12.40 Melodii populare cerute de ascultători. 15.45 Cîntă orchestra de muzică populară „Flacăra Prahovei” din Ploiești. 17.30 Operete îndrăgite de ascultători. 18.40 „Pentru un cuvînt de dragoste” — program de romane; programul II: 11.03 Pagini din opera „Deana” de Emil Monția. 13.00 Din cele mai cunoscute melodii populare. 15.06 Melodii populare interpretate de Maria Schipor și Alexandru Titruș.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Rețeta gospodinei.
11.00 Emisiunea pentru sate. Din cuprins:
● Reportajul filmat: Primăvara pe ogoare ● Filmul documentar „Creșterea batalionului” ● Calculele gospodărești: Folosirea rațională a solului ● Telegazeta ● În sprijinul legumiculturii ● Muzică populară românească. Cîntă o formație instrumentală condusă de Nicu Stănescu, artist emerit.
După-amiază, **FOTBAL** — transmisiune de la Stadionul „23 August” a întâlnirilor dintre echipele „Progresul” — „C.S.M.S.” Iași; „Steaua” — „Farul” Constanța.

19.35 Din patru colțuri ale lumii — film.
20.45 Selecțiuni din spectacolele formațiilor artistice studențești.

LUNI

19.40 Teatru în Studio: „Examene, examene” de Simion Macovei.
21.00 Cîntă orchestra Edmundo Ros (VIII).

MĂRTI

19.35 Vitrina literară.
20.35 „G. Fr. Haendel” — evocare cinematografică.
21.40 Poșta televiziunii.

JOI

19.40 Recitalul pianistei Marjorie Mitchell (S.U.A.).
20.05 Emisiune de știință.
20.25 Revista spectacolelor.
21.25 De la a melodie la alta.

VINERI

20.00 Săptămîna.
21.00 Emisiune de artă plastică.
21.20 Melodii de altădată în interpretări noi.

SIMBĂTĂ

20.05 Filmul documentar: „Ultimul rol”, medallion dedicat creației regretatului artist George Vrăca.
20.25 Comici vestiți ai acranului.
21.45 Miniaturi... în operete.

ȚARA DE FOC

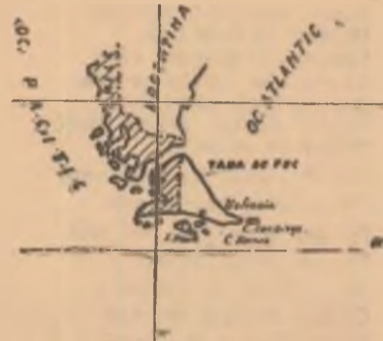
● VÎNTURI RECI CE ARD CA FOCUL
ȘI FOCURI ADEVĂRATE ● IALOMIȚA
ȘI DÎMBOVIȚA ● SUB GIULGIUL ZĂPEZII.

Tara de Foc nu există ca atare. Sub acest nume e cunoscut grupul de insule care se află la extremitatea de sud a continentului american aparținînd Argentinei. Descoperit acum aproape 450 de ani, de corăbierii vestitului Magellan, arhipelagul acesta și-a meritat pe deplin numele de Țara de Foc: pe de o parte vînturi reci care ard ca focul, pe de altă parte focuri adevărate, izbucnind din vulcanii în acțiune.

Aici, în aceste locuri neprimitoare, trăiesc aproximativ 8 000 de oameni care se indelelnicesc îndeosebi cu creșterea cailor și oilor. Ei sînt în mare parte urmașii vechilor căutători de aur care, acum aproape 100 de ani, au venit să înfrunte clima aspră și lipsurile în nădejdea că se vor îmbogăți de pe urma metalului galben... Printre cei care și-au lăsat atunci aici nădejdiile și viața a fost și un român, inginerul Iuliu Popper. Amintirea lui e legată de numeroasele nume românești pe care le-a dat unor regiuni, fluviu și munți. Astfel, există în Țara de Foc o Ialomiță și o Dîmbovița...

Aproape jumătate din populația Țării de Foc trăiește în orașul Ushuaia, cel mai sudic oraș al lumii. Aici poposesc marinarii care înconjoară continentul american, dornici să petreacă cite un ceas sau cite o noapte în tavernele ce se înșiră una lîngă alta.

Cît despre localnici, ei se luptă cu vînturile reci și cu zăpezile, crescînd oile al căror număr se ridică pînă la 4 milioane capete. Și poate că ar fi încă și mai multe, dacă bielele animale n-ar cădea jertfe cu mîile iernilor aspre și repezite. Nu o dată turme întregi sînt acoperite peste noapte de zăpadă. Prinziindu-se în lîna oilor, înghețînd, zăpada formează o crustă sub care animalele mor acoperite ca de un imens giulgiu alb.

Primăvara cînd începe dezghețul, sosesc corbii atrași de hoituri și curînd locul zăpezii albe îl iau oasele albe care rămîn pe fundurile văilor...

Civilizația contemporană se învecinează în Țara de Foc cu tradițiile indienilor yagani, unii din băștinașii acestor locuri. Ei se ocupă îndeosebi cu pescuitul stridiilor și vînatul focilor. Primăvara indienii se retrag în păduri, unde practică obiceiurile lor străvechi. Se tatuează și dansează un dans ciudat, închipuînd drumul sinuos al unui șarpe prelung...

Oamenii consideră, pe bună dreptate, Țara de Foc drept țara multor taine care n-au fost încă lămurite. Și dacă unii au venit în trecut aici atrași de aur, nu mic e și numărul celor ce au străbătut arhipelagul dornici de a dezlega tainele ei. Printre cei care au cercetat Țara de Foc s-a aflat, la începutul secolului, și profesorul român Emil Racoviță. El a adunat aici multe date care l-au ajutat să pună bazele unei noi științe — speologia — știința peșterilor.

Țara de Foc mai păstrează însă destule surprize, destule probleme de dezlegat pentru cei ce vin mereu aici, atrași de curiozitate științifică, de pitorescul locurilor.

R. ȚIULESCU

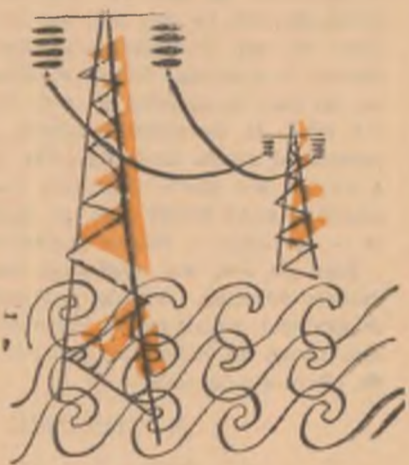

Țărani japonezi manifestînd în Tokio. Ei au cerut guvernului o politică agrară menită să le asigure condiții de viață și muncă mai bune.

CINTUL FERICIRII NOASTRE

DUNĂRE CU APĂ LINĂ

Floare crescută-n grădină
Dunăre, cu apă lină,
Lasă-mă când seara vine
Să mai stau la sfat cu tine.
Apoi vorbele să-mi duci
Printre dealuri, printre lunci,
Tuturor în calea ta
Spune-ntreagă vorba-a mea,
Că pe unde treci la vale
Nu mai e nici chin, nici jale.
Pe mănoasele ogoare
Azi e cîntec de tractoare,
Cîntă-n dimineți cu rouă
Doina Dunării cea nouă,
Cîntă peste zări albastre
Doina fericii noastre.
Dunăre, apă cu fală,
Vom-nălța hidrocentrală,
Ș-apoi undele-ți senine
Le-om petrece prin turbine,
Că din ele să devină
Numai cîntec și lumină.
Cîntec scump de viață nouă
Curat ca un strop de rouă.
Dunăre, cu brațul nostru
Îți schimbăm în bine rostul.
Și-o să spui pe unde line
Despre zilele senine.

Spune-ntreagă vorbă-a mea
Altor de vor întreba,
Că tu știi, Dunăre, știi,
Și la toți vei povesti.

Culeasă de **NICOLAE RO-
GOBETE**, din comuna Cer-
neți, raionul Tr. Severin, re-
giunea Oltenia

NOAPTEA SATUL S-A GĂTIT

Foaie mîndră de cicoare,
la te uită colo-n vale;
Noaptea satul s-a gătit
Cu mărgelile la gît:

Mărgele strălucitoare
Desprinse parcă din soare.
Nu-s mărgele, ci-i lumină
Venită de la uzină.

Cules de **ION MARINESCU**
de la Ion Brețeanu, din satul
Subcetate, raionul Hațeg.

CÎNTEC DE PE VALEA GETULUI

Valea Getului e mare
Are turme de mioare;
Satele-s cu difuzoare
Sînt cimpii înfloritoare
Nu te vezi din grîu călare;
Iar porumbul — verde-n zare —
O pădure îți apare.
Valea Getului-i a mea
Sînt născut, crescut în ea;
Cu cușmă neagră de miel
Beui vin de burdujel
Și astăzi sînt brigadier...
Știu să joc și să muncesc
Mindrele să le iubesc...

Cules de **NELU BAROANĂ**
din comuna Jieni, raionul Co-
rabia, regiunea Oltenia.

Traiul nostru fericit, —
Viața nouă-mbelșugată
Ce-a-mbogăjit țara toată
Munca ce-a adus în case
Zile bune, luminoase;
Cîntă cu glas fermecat
Partidul ce ne-a-ndrumat
Pe calea vieții-nsorite
Către vremuri fericite.

Cules în comuna Leordeni,
raionul Găiești, de **GEORGE
BREAZU**

CE FRUMOASĂ-I ȚARA MEA

Frunză verde-o micșunea
Ce frumoasă-i țara mea
De-o străbați în lung și-n lat
Vezi pămîntu-i minunat.

Mindre-i sînt cărările
Pe unde-mi fac umblările,
Mindre-i sînt izvoarele
Unde-adap mioarele.

Și pe stema-i aurie
Văd ațîta bogăție
Văd prin locuri neumbrate,
Înălțîndu-se palate.

Steagul roșu și aprins,
Țara-ntreagă a cuprins
Cu partidul nostru-n față
Pășim azi spre-o nouă viață.

Culeasă de **NICOLAE C.
MARIN** de la Degeratu Nico-
lae, din comuna Poroina Mare,
raionul Vinju Mare

CROIM DRUM SPRE FERICIRE

Foaie verde-a inului,
Și-am zis verde măr rotat
De cînd domnii au plecat
Și-n iubitul nostru sat
Multe, multe s-au schimbat.
Seara-n astea vremi senine
Eu cu alții ca și mine
Învățai pînă tîrziu
Să citesc frumos, să scriu.
Azi ar cîmpul cu tractorul
Și-acas cîntă difuzorul.
Frunzuliță sinziană,
Mierlă, mierlă, dă-mi o pană
C-am cerneală albăstreaună
Și o coală ca de neaună.
Să scriu cîteva cuvinte
Înjeleptului părinte
Că și-n satul meu iubit
Oamenii iat-au pornit
La a lui vie chemare
D-au făcut ogorul mare
Că se știe că-n unire
Croim drum spre fericire.
Avem un partid iubit
Că pe drumu ce-am pornit
Ne-a dat plan de rostuală
La țară cu chibzuială.
A făcut stup de albine
Mii de fabrici și uzine
Și pe cîmpuri și în mine.
Azi lucrînd cu mare spor
Tot poporul muncitor
Urcă sus și tot mai sus
De partidul drag condus.
Urcăm fără de oprire
Spre trai bun și fericire.

Cules în satul Dicănești (Crișana)
de **ION BRADU**

CIOBĂNAȘ CU PĂR BĂLAI

Frunză verde de susai
Ciobănaș cu păr bălai
Mină-ți turma peste plai,
C-a odrăslit iarbă deasă
În poiana luminoasă
Și în zarea de vioară
Dorul dragostelor zboară,
Susură pe văi izvoare
Și pe-nfrățite ogoare
Își înalță rodu-n soare
Lanurile-nfloritoare.

Frunzuliță foi gutui
Ciobănaș cu ochi căprui,
Cîntă-ți dorul luminos
La poale de țăg umbros
Și cîntă cu vîers vrăjit

